

CIRKUSZ

Barátaimmal cirkuszt alapítottunk.
Fiatalok voltunk, én például két
sorslabdával dekáztam, úgy csináltam
meg a trapézugrást, természetesen
háló nélkül.
Valójában azonban gyáva voltam,
mindig elkerültem az oroszánokat, és
a fókákkal sem barátkoztam különösebben.
Sokan voltunk és sokfélék, köztünk
Valerij Brusziga, az alkoholsonglór,
Johann Dzsurovak, a rettenthetetlen artista,
és a gyönyörű Helga Vityebszka, akit
mindannyian térden állva imádtunk, és aki
álmodobigálásban volt verhetetlen, miközben
kígyók tekeredtek a testére.
A közönség előbb meglepődve
vagy tán inkább ellenségesen fogadta
kezdeményezésünket, de aztán mind jobban
belemelegedett, tapsolni, végül már
örjöngeni kezdett, Helgát pedig egyenesen
bálványozta. Sokévi munkánk gyümölcse,
mi tagadás, édes zamatot eresztett.
Így éltünk tizenöt esztendeig. Helgát
hol Valerij, hol Johann szerette, én
továbbra is kerültem az elefántokat, és
a dekázást három labdára tökéletesítettem.
Aztán egy különös éjszakán megjelentek
a Lécalatti Álmodók. Johann azonnal hozzájuk
szerződött, Valerij néhány hónappal
később, részegen bölgve mesélte el, hogy
ő is elszegődött, és vitte Helgát is
kígyóival, kikről már pattogzott a
pikkely. Új artistákat sehogy sem

találtam, ott maradtam az árnyékban
virágzó, vörösen lobogó szerelemmel az üres cirkuszban,
éjszakákon át hallgattam a tapsvihart,
mondtam nemet fáradhatatlanul a türelmetlenül
ismétlődő könyörgésekre és unszolásokra,
míg meg nem érkezett a hír, hogy Helgát
maga alá temette az elzuhanó rőtverstorony,
Valerijt és Johannt pedig csalódottságában
valósággal széttépte az acsargó tömeg.

REND

Szépen vállfára teszem
az ingem, összehajtogatom
a nadrágom, azt is, a cipőmet
tükörré fényesítem, a szívemet
hová?, kérdezem, mutatják, az
életemet mellé, a büntudatomat
már korábban elvették, más
tennivalóm nemigen akad, most
várok arra, hogy hívjanak, akkor
majd megyek.

ÁLLATKERT

Sétálok a Magyar Irodalomtörténet
Rezervátumban, Petőfi a Szabadságharc
című lapot rikkancsolja, Arany csak
bólogat, József Attila legyint, most
verik éppen agyon Szerbet, Radnótit, Rejtőt,
gyűlnek a keselyűk, elrohanok
onnan, nicsak!, Weöres szafarinadrágban, Ady

is itt vonszolja magát valamerre, Füst
melankolikus ordítása hallatszik, majd
ha meghalunk, feltámad a sebéből, fanyarkodik
Kosztolányi, Nemes Nagy csak szigorúan
néz, a szeretői nem mernek felbukkanni a
környéken, Hervay fát keres magának,
Hamvas a hely génuszára koccintja borát
Nietzschével, Babits Dantéval diskurál,
Móricz a nőket keresi, kutatja, mi
minden van itt, védett fenevadak
mindannyian, több ilyen nem születik
soha, de költők azért igen, csak
ezentúl az állatkertben lesznek.